Plăgile

Studiul 4, Trimestrul 3, 19-25 Iulie, 2025

Sabat după-amiază, 19 Iulie

De memorat:

Lui Faraon i s-a împietrit inima şi n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece, după cum spusese Domnul prin Moise. — Exod 9:35

Domnul i-a spus lui Moise să meargă din nou înaintea poporului și să repete făgăduința eliberării, cu o nouă asigurare a bunăvoinței divine. El a mers așa cum i s-a spus; dar ei n-au vrut să-l asculte. Scriptura zice: “Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise”. (Versetul 9.) Din nou solia divină i s-a adresat lui Moise: “Du-te de vorbește lui Faraon, împăratul

Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui”. (Versetul 11.) Descurajat, el a răspuns: “Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat; cum să mă asculte Faraon pe mine?” (Versetul 12.) I s-a spus atunci să-l ia pe Aaron cu el și să meargă înaintea lui faraon și să ceară din nou “ca să scoată din țara Egiptului pe copiii lui Israel”. (Versetul 13.) PP 260.3

El a fost încunoștințat de faptul că monarhul nu va ceda până când Dumnezeu nu Își va trimite judecățile asupra Egiptului și va scoate afară pe Israel prin manifestarea puterii Sale. Însă, înainte de revărsarea fiecărei plăgi, Moise trebuia să descrie natura și urmările ei, pentru ca împăratul să poată să scape de ea, dacă alegea lucrul acesta. Fiecare pedeapsă respinsă avea să fie urmată de alta și mai severă, până când inima lui îngâmfată avea să fie umilită și până când el avea să-L recunoască pe Creatorul cerului și al pământului ca viul și adevăratul Dumnezeu. Domnul avea să le dea egiptenilor prilejul de a vedea cât de zadarnică era înțelepciunea celor mai de seamă oameni ai lor, cât de slabă era puterea zeilor lor, atunci când se împotriveau poruncilor Domnului. El avea să-i pedepsească pe locuitorii Egiptului pentru idolatria lor și să aducă la tăcere lăudăroșenia lor cu privire la binecuvântările primite din partea idolilor lor fără viață. Dumnezeu urma să-și glorifice Numele, pentru ca celelalte națiuni să poată auzi despre puterea Lui și să tremure în fața faptelor Lui mărețe și pentru ca poporul Său să poată fi condus să se întoarcă de la idolatrie și să-I aducă o închinare curată. PP 263.1

Duminică, 20 Iulie

Dumnezeu și dumnezei

Ce înțelegi din prima confruntare dintre Dumnezeul evreilor și dumnezeii Egiptului, din Exodul 7:8-15?

Împăratul a cerut un semn, ca dovadă a însărcinării lor divine. Moise și Aaron fuseseră sfătuiți cum să procedeze în cazul că li se va adresa o asemenea cerere și Aaron și-a luat toiagul și l-a aruncat jos înaintea lui faraon. Toiagul s-a prefăcut în șarpe. Monarhul i-a chemat pe “înțelepți și pe vrăjitori", care "toți și-au aruncat toiegele, și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor". (Versetul 12.) Atunci împăratul, mai hotărât decât înainte, a spus că vrăjitorii lui erau egali în putere cu Moise și Aaron; el i-a denunțat pe slujitorii lui Dumnezeu ca fiind impostori și i s-a părut că n-are de ce să-i fie teamă, împotrivindu-se cererii lor. Și totuși, deși disprețuia solia lor, el era împiedicat de puterea divină să le facă rău. PP 263.2

Mâna lui Dumnezeu, și nu influența sau puterea omenească pe care ar fi avut-o Moise sau Aaron, a fost aceea care a făcut minunile pe care ei le-au săvârșit înaintea lui faraon. Aceste semne și minuni erau menite să-l convingă pe faraon că marele "EU SUNT" îl trimisese pe Moise și că era datoria împăratului să lase pe Israel să plece, ca să-I poată sluji viului Dumnezeu. Vrăjitorii au săvârșit și ei semne și minuni, întrucât ei nu lucrau prin propria lor iscusință, ci prin puterea zeului lor, Satana, care i-a sprijinit în imitarea lucrării Domnului. PP 264.1

De fapt, vrăjitorii n-au prefăcut într-adevăr toiegele lor în șerpi; dar, prin vrăjitorii, ajutați de marele înșelător, ei au fost în stare să producă această înșelăciune. Era mai presus de puterea lui Satana să schimbe toiegele în șerpi vii. Prințul răului, deși posedă toată înțelepciunea și puterea unui înger căzut, nu are puterea de a crea sau de a da viață; această prerogativă o are numai Dumnezeu. Dar tot ceea ce era în puterea lui Satana să facă, a făcut; el a săvârșit o înșelăciune. Pentru ochii omului, toiegele s-au prefăcut în șerpi. Așa credea faraon și așa credea curtea lui. În înfățișarea lor nu era nimic care să-i deosebească de șarpele produs de Moise. Deși Domnul a făcut ca șarpele adevărat să-i înghită pe așa-ziișii șerpi, chiar și lucrul acela era socotit de faraon nu ca o manifestare a puterii lui Dumnezeu, ci ca un rezultat al unui fel de vrăjitorie superioară față de cea a slujitorilor săi. PP 264.2

Luni, 21 Iulie

Cine a împietrit inima faraonului?

Cum înțelegem următoarele texte: Exodul 7:3,13,14,22?

Cu privire la faraon, Dumnezeu a declarat: “Eu îi voi împietri inima, și nu va lăsa pe popor să plece”. (Exod 4, 21.) Nu a fost folosită nici o putere supranaturală pentru a împietri inima lui faraon. Dumnezeu i-a dat lui faraon dovada cea mai izbitoare a puterii divine, dar monarhul a refuzat cu încăpățânare să dea ascultare luminii. Fiecare desfășurare a puterii infinite pe care o respingea de el îl făcea și mai hotărât în răzvrătirea lui. Sămânța revoltei, pe care a semănat-o atunci când a respins cea dintâi minune, și-a adus roadele. Stăruind să meargă pe propria sa cale, trecând de la o treaptă a încăpățânării la alta, inima i s-a împietrit tot mai mult, până când a trebuit să vadă chipurile reci, moarte, ale primilor născuți. PP 268.1

Dumnezeu le vorbește oamenilor prin slujitorii Săi, dându-le sfaturi și avertizări și mustrând păcatul. El le dă fiecăruia ocazia să-și îndrepte greșelile înainte ca acestea să se fixeze în caracter; dar dacă cineva refuză să fie îndreptat, puterea divină nu se opune spre a zădărnici pornirile acțiunilor proprii. Omul constată că este mai ușor să repete ce a mai făcut. El își împietrește inima împotriva influenței Duhului Sfânt. O nouă lepădare a luminii îl așează într-o astfel de situație, încât nici o influență, chiar mult mai puternică, nu va fi în stare să lase asupra lui impresii dăinuitoare. PP 268.2

„Domnul i-a zis lui Moise: ”Când te vei întoarce în Egipt, vezi să faci înaintea lui Faraon toate minunile pe care ți le-am pus în mână; dar îi voi împietri inima, ca să nu lase poporul să plece". Adică manifestarea puterii atotputernice în fața lui Faraon, fiind respinsă de el, îl va face mai dur și mai ferm în răzvrătirea sa. Duritatea inimii lui ar crește printr-o continuă împotrivire puterii lui Dumnezeu. Dar El va trece peste împietrirea inimii lui Faraon, astfel încât refuzul său de a lăsa pe Israel să plece, va mări numele Său înaintea egiptenilor și de asemenea înaintea poporului său." 3SG 194.2

Faraon dorea să-și justifice încăpățânarea dată pe față în a se opune poruncii divine și de aceea căuta un pretext pentru a nesocoti minunile pe care Dumnezeu le săvârșea prin Moise. Satana i-a dat exact ce-i trebuia. Prin lucrarea săvârșită de el prin vrăjitori, el a făcut să li se pară egiptenilor că Moise și Aaron nu erau decât niște magi și vrăjitori și că solia pe care o aduceau nu putea să aibă pretenție la respect, ca venind de la o Ființă superioară. În felul acesta contrafacerea realizată de Satana și-a ajuns scopul, și anume să-i facă pe egipteni mai îndrăzneți în răzvrătirea lor și pe faraon să-și împietrească inima nelăsându-se convins. Satana spera astfel să zdruncine credința lui Moise și a lui Aaron în originea divină a misiunii lor, pentru ca uneltele lui să poată birui. El nu dorea ca Israel să fie eliberat din sclavie pentru a-I sluji viului Dumnezeu. PP 264.3

Marți, 22 Iulie

Primele trei plăgi

Cum s-au întâmplat nenorocirile din Exodul 7:14 – 8:19?

Moise și Aaron au primit porunca să meargă a doua zi dimineața la râu, în locul unde împăratul avea obiceiul să vină. Întrucât revărsarea Nilului era izvorul hranei și al bogăției întregului Egipt, râul era venerat ca un zeu, iar monarhul venea în fiecare zi să i se închine. În locul acesta, cei doi frați i-au repetat monarhului solia lor și apoi au întins toiagul și au lovit apa. Fluviul cel sacru s-a prefăcut în sânge, peștii au murit și râul a ajuns să aibă un miros ce nu putea fi suportat. Apa care fusese luată din apa râului ca rezervă în vase și păstrată a fost de asemenea prefăcută în sânge. Dar "vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor" și "inima lui Faraon s-a împietrit și s-a întors de la râu și s-a dus acasă; dar nu și-a pus la inimă aceste lucruri". (Versetul 22-23.) Timp de șapte zile a bântuit plaga aceasta, dar a fost în zadar. PP 265.1

Din nou a fost întins toiagul peste ape și din râu au ieșit broaște, care s-au răspândit prin toată țara. Ele au intrat prin case, au pus stăpânire pe odăile de dormit și au năpădit chiar și cuptoarele și postăvile de frământat pâinea. Broasca era considerată de egipteni ca ceva sfânt și ei nu voiau să le omoare; dar vietățile acestea neplăcute deveniseră acum de nesuferit. Ele mișunau chiar și în palatul faraonilor și împăratul era nerăbdător să scape de ele. Se părea că vrăjitorii au reușit să producă broaște, dar s-au dovedit neputincioși în a le îndepărta. Văzând aceasta, faraon a fost într-o măsură oarecare umilit. El i-a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: "Rugați-vă Domnului să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu; și am să las pe popor să plece să aducă jertfă Domnului". (Exod 8, 8.) După ce i-a amintit împăratului de îngâmfarea lui de mai înainte, ei i-au cerut să stabilească un timp când să se roage pentru îndepărtarea plăgii. El hotărî ca aceasta să fie a doua zi, nădăjduind în taină că în acest interval de timp broaștele vor dispărea de la sine, și în felul acesta să fie scăpat de amara umilire de a se supune Dumnezeului lui Israel. Însă plaga a continuat până la timpul stabilit, când broaștele au murit în toată țara Egiptului, dar corpurile lor, intrate în putrefacție, au rămas pe loc și au otrăvit atmosfera. PP 265.2

Domnul ar fi putut face ca într-o clipă ele să se prefacă în țărână; dar El n-a făcut lucrul acesta, ca nu cumva, după îndepărtarea lor, împăratul și poporul său să spună că acesta fusese un rezultat al vrăjitoriei sau al amăgirii, ca și lucrarea vrăjitorilor. Broaștele au murit și au fost adunate apoi în grămezi. Acum, împăratul și întregul Egipt au avut dovada faptului pe care zadarnica lor filozofie nu îl putea tăgădui, și anume că această lucrare nu fusese săvârșită prin vrăjitorie, ci era o pedeapsă venită de la Dumnezeul cerului. "Faraon, văzând că are răgaz să răsufle în voie, și-a împietrit inima". (Versetul 15.) La porunca lui Dumnezeu, Aaron a întins mâna și țărâna pământului s-a prefăcut în păduchi în toată țara Egiptului. Faraon le-a cerut vrăjitorilor să facă și ei la fel, dar n-au putut.

Lucrarea lui Dumnezeu s-a dovedit acum a fi superioară aceleia a lui Satana. Vrăjitorii înșiși au recunoscut: “Aici este degetul lui Dumnezeu”. (Versetul 19.) Dar împăratul a rămas mai departe neclintit. PP 266.1

Miercuri, 23 Iulie

Muște, vite și bube

Ce ne învață relatarea din Exodul 8:20 – 9:12 despre faptul că, oricât de mari ar fi manifestările puterii și gloriei lui Dumnezeu, oamenii au în continuare libertatea de a-L respinge?

Apelurile și avertizările erau fără rezultat și s-a administrat o nouă pedeapsă. Timpul în care aceasta avea să aibă loc a fost făcut cunoscut mai dinainte, ca să nu se poată spune că ea a avut loc așa, la întâmplare. Muștele au umplut casele și mișunau pe pământ, astfel încât “toată țara Egiptului a fost pustiită de muște câinești”. (Versetul 24.) Muștele acestea erau mari și veninoase, iar mușcătura lor era extrem de dureroasă atât pentru om, cât și pentru animale. Așa cum fusese spus mai dinainte, această nenorocire nu s-a întins în ținutul Gosen. PP 266.2

Faraon le-a dat acum izraeliților permisiunea de a aduce jertfe în Egipt, dar ei au refuzat să accepte condiții de felul acesta. “Nu este deloc potrivit”, a spus Moise, “să facem așa; căci dacă am aduce, sub ochii lor, jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre?” (Versetul 28.) Animalele pe care li se cerea evreilor să le aducă jertfă erau dintre acelea pe care egiptenii le socoteau sacre; și respectul în care erau ținute aceste creaturi era atât de mare, încât a ucide vreuna, chiar și în mod accidental, era o crimă ce se pedepsea cu moartea. Ar fi fost cu neputință pentru evrei să se închine lui Dumnezeu în Egipt, fără să-i jignească pe stăpânii lor. Din nou Moise a propus să li se îngăduie să meargă cale de trei zile în pustie. Monarhul s-a învoit și i-a rugat pe slujitorii lui Dumnezeu să se roage ca plaga să fie îndepărtată. Ei au făgăduit că așa vor face, dar l-au avertizat iarăși ca nu cumva să se poarte cu înșelăciune față de ei. Plaga a fost oprită, dar inima împăratului s-a împietrit din pricina stăruirii în răzvrătire și el a refuzat și de data aceasta să se supună. PP 266.3

A urmat însă o lovitură și mai teribilă: ciuma, care a lovit toate animalele egiptenilor aflate pe câmp. Atât animalele considerate sacre, cât și cele de povară — vacile, boii și oile, caii, cămilele și măgarii — toate au fost nimicite. Se spusese în mod clar că evreii aveau să fie scutiți; și faraon, trimițând soli în ținutul unde locuiau izraeliții, a trebuit să constate să cele spuse de Moise erau adevărate. “Iată că nici o vită din turmele lui Israel nu pierise”. (Exod 9, 7.) Și totuși împăratul s-a încăpățânat mai departe. PP 267.1

Lui Moise i s-a spus apoi să ia cenușă din cuptor și “s-o arunce spre cer, sub ochii lui Faraon”. Acest act avea o profundă semnificație. Cu patru sute de ani înainte, Dumnezeu îi arătase lui Avraam viitoarea apăsare a poporului Său, sub înfățișarea unui cuptor care fumega și a unor flăcări de foc. El spusese atunci că va trimite pedeapsa asupra asupritorilor lor și-i va scoate pe robi încărcați cu mari bogății. În Egipt, Israel se chinuise multă vreme în cuptorul necazurilor. Actul acesta al lui Moise era pentru ei o asigurare că Dumnezeu Își amintea de legământul Său, cum și că timpul eliberării lor sosise. PP 267.2

Cenușa aruncată spre cer s-a împrăștiat în particule fine peste toată țara Egiptului și, oriunde cădea, dădea naștere “pe oameni și pe dobitoace la niște bube pricinuite de niște băşici fierbinți”. Preoții și vrăjitorii îl încurajaseră până acum pe faraon în încăpățânarea sa, dar de astă dată a venit o pedeapsă care i-a atins și pe ei. Loviți de o boală dezgustătoare și dureroasă, puterea cu care se făliseră până aici nu-i făcea decât să fie demni de dispreț și ei nu au mai fost în stare să se lupte împotriva Dumnezeului lui Israel. Întreaga națiune a trebuit să vadă nebunia încrederii în vrăjitori, atunci când aceștia n-au fost în stare să-și apere propria lor persoană. PP 267.3

Joi, 24 Iulie

Grindină, lăcuste și întuneric

Cât de eficiente sunt plăgile din Exodul 9:13 – 10:29 pentru a-l face pe faraon să se răzgândească?

Faraon a fost amenințat apoi cu pedeapsa unei furtuni cu piatră, dându-i-se avertizarea: “Pune-ți dar la adăpost turmele și tot ce ai pe câmp. Piatra are să bată pe toți oamenii și toate vitele de pe câmp, care nu vor fi intrat în case; și vor pieri”. (Versetul 19.) Ploaia sau furtuna era ceva neobișnuit în Egipt, și o astfel de furtună, cum a fost prevestită, nu se mai văzuse niciodată. Știrea s-a răspândit repede și toți aceia care au crezut cuvântul Domnului și-au strâns vitele, în vreme ce aceia care au disprețuit avertizarea le-au lăsat pe câmp. Astfel, chiar în mijlocul revărsării judecății s-a dat pe față harul lui Dumnezeu, oamenii au fost puși la probă și s-a arătat astfel cât de mulți au fost determinați să se teamă de Dumnezeu, datorită manifestării puterii Sale. PP 269.2

Furtuna a venit așa cum a fost prezis — a tunat, “a bătut piatra și focul se amesteca cu piatra; piatra era așa de mare, încât nu mai bătuse piatră ca aceea în toată țara Egiptului de când este el locuit de oameni. Piatra a nimicit, în toată țara Egiptului, tot ce era pe câmp, de la oameni până la dobitoace; piatra a nimicit și toată iarba de pe câmp și a frânt toți copacii de pe câmp”. (Versetul 24-25.) Ruină și pustiire au marcat calea îngerului distrugător. Numai ținutul Gosen a fost cruțat. S-a arătat astfel egiptenilor că pământul este sub controlul viului Dumnezeu, că elementele naturii ascultă de vocea Sa și că unica siguranță stă în ascultarea de El. PP 269.3

Tot Egiptul tremura în fața îngrozitoarei revărsări a judecății dumnezeiești. Faraon a trimis în grabă după cei doi frați și a strigat: “De data aceasta, am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul meu suntem vinovați. Rugați-vă Domnului, ca să nu mai fie tunete și piatră și vă voi lăsa să plecați și nu veți mai fi opriți”. (Versetul 27-28.) Răspunsul a fost: “Când voi ieși din cetate, voi ridica mâinile spre Domnul, tunetele vor înceta și nu va mai bate piatra, ca să știți că al Domnului este pământul. Dar știu că tu și slujitorii tăi tot nu vă veți teme de Domnul Dumnezeu”. (Versetul 29-30.) PP 270.1

Moise știa că lupta nu se terminase. Mărturisirea și făgăduințele lui faraon nu erau rezultatul unei schimbări radicale petrecute în minte sau inimă, ci ele au fost smulse de la el sub imperiul groazei și al chinului. Moise a promis totuși să-i împlinească cererea, pentru că nu voia să-i mai dea prilej pentru a continua în încăpățânarea lui. Profetul a ieșit fără a ține seama de furia furtunii și faraon și toată curtea lui au fost martori ai puterii lui Dumnezeu de a-l apăra pe solul Său. Ieșind afară din cetate, Moise “și-a ridicat mâinile spre Domnul, tunetele și piatra au încetat și n-a mai căzut ploaie pe pământ”. (Versetul 33.) Dar de-abia și-a revenit împăratul din spaimă și inima lui s-a întors la stricăciunea sa de mai înainte. PP 270.2

Deodată un întuneric s-a lăsat asupra țării, un întuneric atât de des și de negru, încât părea că “se poate pipăi”. Nu numai că oamenii erau lipsiți de lumină, dar atmosfera era foarte apăsătoare, așa încât era greu de respirat. “Nici nu se vedeau unii pe alții, și nimeni nu s-a sculat de la locul lui timp de trei zile. Dar în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel era lumină”. (Versetul 23.) La egipteni, soarele și luna erau obiecte ale închinării; în acest întuneric misterios, atât poporul, cât și zeii lui erau loviți deopotrivă de puterea care luase în apărare cauza sclavilor. [Vezi Apendice, nota nr. 2.] Cu toate acestea, oricât de groaznică a fost, această judecată era o dovadă a înțelegerii lui Dumnezeu, arătând faptul că El nu Se complăcea în a nimici. El voia să-i dea poporului timp pentru gândire și pocăință, mai înainte de a aduce asupra lui ultima și cea mai teribilă dintre plăgi. PP 272.1

Vineri, 25 Iulie

Alte gânduri

Frica smulsese de la faraon o nouă concesie. La sfârșitul celei de a treia zile de întuneric, el l-a chemat pe Moise și a consimțit ca poporul să plece, dar turmele și cirezile să rămână. “Nici o unghie din ele să nu rămână”, a răspuns hotărâtul evreu. “Căci din ele vom lua ca să slujim Domnului, Dumnezeului nostru; iar până vom ajunge acolo, nu știm ce vom alege ca să aducem Domnului”. (Versetul 26.) Furia împăratului izbucni fără a mai putea fi stăpânită: “Ieșiți de la mine!” strigă el. “Să nu care cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri”. (Versetul 28.) PP 272.2

Răspunsul a fost: “Da, nu mă voi mai arăta înaintea ta”. (Versetul 29.) PP 272.3

“Moise era foarte bine văzut în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon și înaintea poporului”. (Exod 11, 3.) Moise era privit de egipteni cu frică. Împăratul nu îndrăznea să se atingă de el și să-i facă vreun rău, căci poporul socotea că numai el singur avea puterea să îndepărteze plăgile. Ei doreau ca izraeliților să li se îngăduie să părăsească Egiptul. Împăratul și preoții erau aceia care se împotriveau cu toată puterea cererilor lui Moise. PP 272.4

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org